

„Hm!“ kývl Němec a ukázal ke stropu. „Z půdy. Strop se skládá pouze z vrstvy prken. Můžeme jedno z nich snadno odtrhnout.“

„Pojďte tedy ven a vezměte zbraně s sebou. Vy vylezete po schodech nahoru a zůstanete tam až do rozhodné chvíle. Především si opatřte vhodné závory.“

Hned na to jsem se já oblékl jako Locksmith a Old Death jako kapitán. V hluboké kapse mých kalhot se nacházel železný kruh se spoustou klíčů.

„Vy je neupotřebíte,“ řekl Old Death. „Nejste ani zámečnick, ani lupič a mohl byste se svou neobratností prozradit. Proto musíme vytáhnout pravé klíče a vzít je s sebou. Pak se budeme tvářit, jako byste otvíral dveře pakličem. Nože a revolvery vezmeme s sebou. Naše pušky však dáme oběma Langům.“

Vyšli jsme ven, načež jsem zvenčí zamkl. Old Death mě znovu a podrobněji poučil, co mám dělat. Když jsme zaslechli praskot způsobený odtrhnutím prkna, rozešli jsme se. On se odebral na stranu domu, kde dříve byli oba muži, a já šel přes dvůr, abych přivedl své milé společníky. Zahnul jsem ke stáji. Při tom jsem nekrácel příliš tiše, neboť jsem chtěl, aby mne slyšeli a promluvili na mne, abych snad sám nějakým slovem nechybil. Právě když jsem chtěl zahnout kolem rohu, povstala ze země postava, přes níž bych téměř klopýtl.

„Stop!“ řekl muž. „Jsi to ty, Locksmithi?“

„Yes. Máte přijít, ale tiše.“

„Řeknu to poručíkovi. Počkej zde!“

Poté zmizel. Mají i poručíka! Zdálo se, že Ku-klux-klan je vojensky organizován. Nečekal jsem ani minutu, když přišel jiný. Tichým hlasem řekl:

„Spí konečně ti prokletí Němci?“

„Konečně! Zato tím tvrději. Vypili džbán brandy.“

„Budeme mít lehkou práci. Jak to vypadá s dvěma?“

„Taky dobře.“

„Půjdeme tedy. Půlnoc již minula a brzy to začne naproti u Cortesia. Ved' nás!“ zavelel a pevněji uchopil pušku. Za ním se objevilo množství zakuklenců.

Když jsme přišli k domu, přistoupil Old Death tiše k nám. Jeho postava se ve tmě od kapitánovy nelišila.

Ved' nás!“ zavelel a pevněji uchopil pušku. Za ním se objevilo množství zakuklenců. (s. 92)